מאת הגאון מו״ר הרב ברוך הירשפלד שליט״א, מעשה ראש כולל עטרת חיים ברור. קליבלנד הייטס New Series: Kashrus and the Kitchen (3)

might not be deemed a *Psik Raisha* - an inevitable happening that the two items are combined. In such cases, the Taz (5) permits it like all unintentional acts, and the Acharonim support him from a **Ramban** (in *Shabbos 41b*). However, some contemporary Poskim (quoted in Hilchos Basar Becholov [Hofstedter]) rule that one should not burn them together because they feel that right before the items disappear, a bishul does take place.

Dish Towels and Table Cloths. In cases where dishes are dried with a towel after washing and are not hot, there is not even a food taste left on the dish towels, so it's clear that milchig and *fleishig* towels can be washed together. Even if there was a usage that absorbed some taste into the towels, there is no *issur* washing them together. This is because the Pleisi (6) and most Poskim hold that when both the meat and milk are just absorbed tastes, it is not called actual "Bishul" of meat and milk. Even if there would be actual smears on the dish towels or table cloths, there are still good reasons to be lenient. For example, the stains are usually nullified in sixty times as much water, plus the detergent added makes the whole stain inedible.

Cooking After Cooking. Many Poskim (7) hold that it is prohibited to cook Basar Becholov that was already cooked together. Therefore, if pet food was made with milk and meat products cooked together, it cannot be warmed up again to a heat of yad

consumed, it is very likely to be a non-edible mixture anyway. Also, one has no intention to combine them with fire and it *soledes bo* - too hot to touch comfortably.

בין הריחים – תבלין מדף היומי – יומא דף פא: so that he will have strength to fast on Yom Kippur. "כל האיבל בתשיעי ... באילו התענה תשיעי ". אבל האיבל בתשיעי that this is a משנ"ב the reason the מאניב אכל בערב יו"כ ולהרבות בסעודה" states: "מצוה לאכל בערב יו"כ ולהרבות בסעודה" states: או"ח תר"דו שו"ע to tell us to eat on אייכ is because eating is an easy mitzvah to perform, but now that the Torah uses the התענה we התענה we receive reward for eating, as if we fasted, which is a greater reward. The Shaarei Teshuva [שער ד', אות ה'] gives 3 reasons for eating on Erev צמצות יו"ט 2) On other Yomim Tovim, we have a seuda to celebrate the מצות יו"ט 2) On other Yomim Tovim, we have a seuda to celebrate the מצות יו"ט & since it can't be done on אי"כ, we do it the day before, 3) Like רשיי, to give us strength to fast on Yom Kippur & to be able to do אי"כ, איני אינג אינגע אינגע

The או"ח ס' קיב] כתב סופר klers a shaila: According to Rashi that we eat in order to fast better, what is the דיל if one is a חולה & knows he will not be fasting? Must he eat on Erev Yom Kippur? He answers that even though according to Rashi's reason he shouldn't have to since this is a מצוה דארייתא, we shouldn't rely on this to pater ourselves, since there are other reason given for eating on this day.

ושר"ת ארית, איז רע"א was asked by a father whose daughter wasn't well & eating food was damaging to her. Must she eat on Erev Yom לילא ? nswers that הלילה for her to eat anything more than she is used to eating. Furthermore, that which you tell me she is a רא שמים of a high degree & might not listen, I suggest you take one or two gabbaim with you & tell her that a letter came from me instructing בגיירה חכוורה that she may not veer from her regular diet. אמע גרמא concludes that he is not even sure if מאנה at all in this מצוה since it's a אסיג גרמא On the other hand, since this seuda is connected in the constant to the fast, maybe everyone that is any to fast is seuda on erev Yom Kippur.

One Erev Yom Kippur, the Mir Rosh Yeshivah, Rav Shmuel Birnbaum zt", went to visit some Yidden to be מחזק them. The person driving him realized that these visits usually take a long time, so he asked the Rosh Yeshivah. "Rebbi, isn't it a mitzvah to eat a seuda today & it seems we won't have any time." The *Rosh Yeshivah* smiled and answered him. "היינט וועט מיר עסיו מצות" - "Today we will eat *mitzvos*"!

באליהו זוטא תרעגיב, חת"ס הובא בפתחי תשובה יו"ד צביו, ועוד (2) גאליהו זוטא תרעגיב, חת"ס הובא בפתחי תשובה יו"ד צביו, ועוד (2) רסדייד (3) שלית משנת יוסף ט-קטו (4) ע׳ הל בשר וחלב [הופסטדר] Gerrer Rebbe, R' Yehudah Aryeh Leib Alter zt"l (Sefas Emes) would say:

איטז (5) או"ח שטזיג (6) פזיקיג (7) עי פסקים ותשובות פזייט

- אלה תעשו לה' - Each season of our year contains its unique emanations of kedusha - holiness; through the cycle of the year and the time-periods we experience, we can seek to relive the great miracles and happenings of our history, and by entering into their spirit, we draw from them strength and inspiration for the future."

A Wise Man once said: "What you are needed for should be of greater concern to you than what you yourself need." Printed By: Mailway Services, MazelTov to Yocheved Millman 103.740 Serving Mosdos and Businesses KEEP the power of your T'fila on her engagement to Dovi apprx verifiable signature Acoca. May they be zoche to Worldwide Since 1980 with respectful T'fila - sign! 855.400.5164 build a Bavis Neeman B'Yisroel

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY WWW.TORAHTAVLIN.ORC OR SEND AN EMAIL TO **TORAHTAVLIN@** YAHOO.COM פרק א׳ דאבות

expense

휳

д б

(1-888-Mailway)

A SERIES IN HALACHA

LIVING A "TORAH" DAY

Basar Becholov: Issur of Meat With Milk. Last week we

mentioned a number of problematic situations where one might

come to the issur of cooking Basar Becholov. For example, taking

cooking classes in a gentile setting, working in a gentile eatery, and

Olden Day Candles. In the days of the *Acharonim* there were

candles made out of animal fat and greasy cheese, and they

debated if lighting the candle was problematic. Since both the fat

and cheese are in the process of being consumed, it may not be

considered an act of cooking. However, most Poskim (1) rule

Burning Garbage. Just a few decades ago, every apartment building had its own incinerator in the basement, where tenants

would throw their garbage down a chute that had a constant fire

burning at the bottom. Later, this was changed in most places for

safety reasons. Such circumstances still exist, however, and

could also be relevant regarding burning of *chometz* before

Pesach, when one might burn together fleishig chometz food

scraps together with *milchigs*. Many *Poskim* (3) including **R**'

Chaim Kanievsky *shlita* (4) are lenient because the items are

destroyed immediately. Even if it takes a few seconds to be

strictly and that is the ruling of the Mishna Berura (2).

the like. We continue with more cases mentioned in the *Poskim*.

- Sto **Monsey Edition** לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף בראתי יצר הרע ובראתי לו שמואל אלטר בו רה תו ר׳ טובי׳ ז״ל רעיתו רישא רחל בת ר' אברהם 34 MARINER WAY NONSEY NY, 10952 שלמה ע״ה קורץ מולר חודש אב:

שבת קודש פרשת פנחס – כ״ג תמוז תשפ״א ליל שבוז קודש Shabbos Parshas Pinchos - July 3, 2021 9:59 PM פיט ו וולקים

פלג המנחה עש״ק – 5.58 | הדלקת נרות שבת – 8:14 | זמן קריאת שמע / מ״א – 8:39 | זמן קריאת שמע / הגר״א – 15.9 סוף זמו תפילה/הגר״א – 10:30 | שקיעת החמה שבת קודש – 8:32 | מוצש״ק צאת הכוכבים – 9:22 | צאה״כ / לרבינו תם – 44:9

> מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ **DJ**6 שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק בי צררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור

וכו' (כה-יח) – חובת הזהירות מתאות אכילה

רש״י: כי צררים הם לכם וגו׳ על דבר פעור - שהפקירו בנותיהם לזנות כדי הטעותכם אחר פעור. ענין זה ביארו הכמינו ז״ל בכמה מקומות, איך שכל המכשול זזה לא נעשה כי אם בערמה. וכפי שמובא בבעל הטורים (לעיל פ׳ יד) בשם המסורה ודרש על מאמר הכתוב (תהילים קב, ה) הוכה כעשב ויבש לבי כי שכחתי מאכול המי - שעל ידי אכילת לחמי טעיתי ונצמדתי לבעל פעור. כדאיתא במדרש (במד״ר . כג) שהושיבו להם פונדקאות שהיו מוכריז להם מיני מאכל ומשקה.

ובגמ' (סנהדריז קו.) מבואר העניז יותר בארוכה על דברי בלעם לבלק בפרשת בלק (כד. יד) הנני הולר לעמי לכה איעצר אשר יעשה העם הזה לעמך עמך לעם הזה וה לשוז הגמרא: מיבעי ליה א״ר אבא בר כהנא כאדם שמקלל את עצמו ותולה וללתו באחרים אמר להם אלהיהם של אלו שונא זימה הוא והם מתאוים לכלי פשתז בוא ואשיאך עצה עשה להן קלעים והושיב בהן זונות זקינה מבחוץ וילדה מבפנים ימכרו להן כלי פשתן עשה להן קלעים מהר שלג עד בית הישימות והושיב בהן זונות וקינה מבחוץ וילדה מבפנים ובשעה שישראל אוכליז ושותיז ושמחיז ויוצאיז לטייל בשוק אומרת לו הזקינה אי אתה מבקש כלי פשתז זקינה אומרת לו בשוה וילדה אומרת לו בפחות שתים ושלש פעמים ואח״כ אומרת לו הרי את כבז בית שב ברור לעצמר וצרצורי של ייז עמוני מונח אצלה ועדייז לא נאסר (ייז של עמוני ולא) ייז של כרים אמרה לו רצונר שתשתה כוס של ייז כיוז ששתה בער בו אמר לה השמיעי לי זוציאה יראתה מתור חיקה אמרה לו עבוד לזה אמר לה הלא יהודי אני אמרה לו ומה

ליסודים סאית הרב אברהם דניאל אתבונו אבשטיין שליטיא, בעמיט שזה אברהם פינחם בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי ...

(כה-יא) - בביאור מה היו השבמים מבזין פינחם

רש״י: וז״ל. ״לפי שהיו השבטים מבזים אותו. הראיתם בז פוטי זה שפיטם אבי אמו ס גלים לע״ז והרג נשיא שבט מישראל. לפיכר בא הכתוב ויחסו אחר אהרו״. עכ״ל. צ"ב. דמהו הטענה שהיו השבטים מבזיז את פנחס. מאי שייכי זה שאבותיו פיטם עגלים לע״ז. לזה שעשה מעשה קנאות? ונ״ל, דקודם כל י״ל מהו גודל המעלה של המעשה זעשה פינחס. דהנה פנחס שהכניס עצמו לסכנה גדולה להרוג את זמרי. כמבואר בגמ' סנהדריז פב.): "ולא עוד אלא שאם פירש זמרי והרגו. פנחס נהרג עליו. נהפר זמרי הרגו לפנחס. איז נהרג עליו שהרי רודף הוא", ע"כ. וכבר הקשו המפרשים, הרי איז סומכיז על הנס? ותי' **רבינו בחיי** (פתיחת הפרשה) שכל מעשה פנחס שעשה היתה אר רק מכח מדת הבטחוז בהשי״ת. שלא היה ירא משום בז אדם שיצשה לו איזה דבר. רק בטח בהשי״ת שלא יהרג ע״י שום בן אדם, ועל סמך הבטחון הזה הכניס עצמו למקום סכנה. ובמקום צורך גדול כזה. שצריך לקדש שם שמים מותר לסמוך על הנס.

א״כ י״ל. מאחר שכל מעשה של פנחס היה אך ורק מכח מדת הבטחוז בהשי״ת.

איכפת לד כלום מבקשים ממר אלא פיעור [והוא אינו יודע שעבודתה בכר] ולא עוד אלא שאיני מנחתך עד שתכפור בתורת משה רבך שנא' (הושע ט,י) המה באו בעל פעור וינזרו לבשת ויהיו שקוצים באהבם עכ״ל הגמ׳.

מכל האמור רואים עד היכן עלול האדם להתדרדר ע״י תאות האכילה. שהרי מדובר כאז בדור דעה. ובכ״ז נכשלו בבעל פעור ובעריות ע״י תאות האכילה. ואה שאיז לנו השגה במעשיהם ונסיונותיהם של דור נעלה זה. מ״מ הרי התורה היא נצחית. וכל דבר שכתוב בה היא בכדי להורות על ענינים השייכים גם לדורות הבאים. כי לולא זאת לא היתה התורה מספרת זה המעשה.

ועל כיוצא בזה אמרו בספר הזוהר פר' בהעלותר (דף קנב.). וז"ל: רבי שמעוז אומר. ווי לההוא בר נש דאמר דהא אתא לאחזא סיפורים בעלמא ומילי דהדיוטי וכו'. ועוד האי מילה דאורייתא לבושא דאורייתא איהי. ומאז דחשיב דההוא לבושא איהי אורייתא ממש ולא מילה אחרא תיפח רוחיה. ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי. ובגין כך אמר דוד המלך עליו השלום (תהלים קיט, יח) ׳גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך׳, מה דתחות האי לבושא דאורייתא וכו׳ עכל״ק. ובהכרח שלאנשים כערכינו באה התורה כאז לעורר את האדם על עניז זה של תאות האכילה.

וגם בהחלק ההכרחי שהאדם אוכל לצורר חיותו. מוטל עליו להיות זהיר בה שהרי אדם קרוב הוא אצל עצמו, ואף אם מלכתחילה אינו מכווז לשם תאוה. מכל, מקום יתכז שתור כדי אכילתו ימשר לאכילה יתירה. ועל כז עליו להשים לב טרם אכילתו שלא ימשך מחמתה אחר הרבוי שאין לו צורך בה. ואף אם מלכתחילה אינו מכווז לשם תאוה. יתכז שתור כדי אכילתו ימשר לאכילה יתירה. ועליו

להשים לב טרם אכילתו שלא ימשר מחמתה אחר הרבוי שאיז לו צורר. השבטים היו מבזיז אותו. שפנחס אינו ראוי לעשות מעשה כזה. שהרי אבותיו היו עובדי עבודה זרה, וזהו ממש ההפוך של מדת הבטחוז, ועל כן אינו ראוי שיעשה פנחס מעשה כזה. וע״כ ייחסו התורה אחר האהרז.

ולבאר יסוד זה. דמדת הבטחוז הוא הפוך מעבודה זה. הנה **החובת הלבבות** שער הבטחוז) כ׳ וז״ל. ״שאם איננו בוטח באלהים בוטח בזולתו. ומי שבוטח בזולת (שער הבטחוז) ה' מסיר האלקים השגחתו מעליו. ומניח אותו ביד מי שבטח עליו ויהיה כמי שנאמר בו: כי שתים רעות עשה עמי אותי עזבו מקור מים חיים לחצב להם בארות

בארות נשברים וגו'. ואמר: וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב". עכ"ל. הרי מבואר מדבריו. דמי שאינו בוטח בה' הרי הוא עושה ב' רעות. א] שאינו בוטח בה׳. בן שבוטה בזולתו. דבכלל האמונה בהשי״ת יש מצות עשה להאמיז "אנכי ה' אלקיר". ויש מצות לא תעשה "לא יהיה לך אלהים אחרים". ואם חו אחד בוטח בזולת ה', הרי עובר בהני תרתי. והביא הקרא "וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב". והיינו חטא העגל. שדימה את מי שאינו בוטח בה' לחטא העגל. שהם ממש דומים זה לזה. כמו שכל עובד עבודה זרה מאמיז שיש כח אחר הוא מהבורא יתברך שמו, ואינו מאמיז שהשי״ת בורא ומהניג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל מעשים, כן הבוטח בזולת השי״ת, אינו מאמין באמונה שלימה ש״אין עוד מלבדו״, שהרי הוא בוטח בכח אחר.

מעשה אבות סימן

ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו ... (כו-יח) As the premier Orthodox lay-leader of our generation, **Rabbi Moshe Sherer** zt" adhered to shtadlanus principles that were respected by all public officials. He made a point of keeping disagreements private and avoiding public confrontations.

One classic example followed Pope John Paul's 1987 public meeting with Austrian president Kurt Waldheim, after the latter had been exposed as a former Nazi officer. The pope's warm comments after the visit caused a great deal of bitterness in the general Jewish community and a number of harsh condemnations of the pope by mainstream Jewish groups. Rabbi Sherer met privately with Cardinal John O'Connor of New York more than a month after the pope received Waldheim, and expressed his own strong dismay at the visit and the pope's "laudatory remarks" after the visit. But he explained that Agudath Israel had nevertheless issued no public statements because as "religionists we do not use the newspapers and picketing and other rash methods to express our dismay with the heads of a religious faith community." The cardinal agreed and felt that perhaps a way to breach the divide between Catholics and Jews was through an ecumenical prayer service of some kind, or if necessary by the cardinal going to a synagogue for a joint "meditation event." Such an idea had been summarily rejected by the Orthodox rabbinate and it was up to Rabbi Sherer to explain the Orthodox opinion to Cardinal O'Connor.

The cardinal's proposal placed two of Rabbi Sherer's *shtadlanus* principles with respect to the church on a potential collision course. On the one hand, Rabbi Sherer strenuously opposed all forms of interfaith dialogue. On the other hand, his good relations with Cardinal O'Connor personally and with the entire Catholic hierarchy were a crucial component of his shtadlanus efforts. How could he preserve those relationships without violating his absolute rejection of interfaith dialogue?

Rabbi Sherer did not shrink from a challenge, and he scheduled a meeting with the cardinal the next day. He began the meeting by pointing out that Agudath Israel had issued no public condemnations of the pope's meeting with Waldheim. Next he described to Cardinal O'Connor the crisis facing the entire Jewish people as a result of rapid assimilation and intermarriage. In such a situation, "when we have such ignorant masses in the general population," Rabbi Sherer explained, "in order to preserve our integrity, and not permit the lines of demarcation between various faiths to completely tumble down, we have to build fences around ourselves." Avoiding any form of joint prayer services, he said, was one of those fences.

Not only did Cardinal O'Connor accept the explanation, he expressed his admiration for Rabbi Sherer's candor. "What is important," he said, "is that people should strengthen their own religion, as long as they respect the next person's religion."

Rabbi Sherer leadership abilities was evident again when Michael Lewan, chairman of the U.S. Commission for the Preservation of America's Heritage Abroad, drafted the legislation establishing a commission, which deals primarily with the preservation of Jewish graves in Eastern and Central Europe, while serving as an aide to Congressman Stephen Solarz.

In early 1997, Lewan read that Pope John Paul would be visiting his native Poland. As the first Polish-born pope, his visit was guaranteed to generate great interest in Poland. Lewan had the idea of asking the pope to use his visit to encourage the Catholic clergy in Poland to assist in the task of uncovering and preserving Jewish gravesites. The only problem was that he had no idea of how to reach the pope to broach the idea. He was told that the best way to get the pope's attention was through Cardinal John O'Connor. And the best way to get to Cardinal O'Connor was through Rabbi Moshe Sherer of Agudath Israel.

Rabbi Sherer agreed to introduce him to Cardinal O'Connor. At that later meeting, Lewan was struck by the warmth that the cardinal showed Rabbi Sherer. The cardinal agreed to place Lewan's request before Pope John Paul. In April of that year, he traveled to Rome, and met with the pontiff in the Vatican. Five weeks later, Pope John Paul delivered the following message to a gathering of Catholic priests in Kalisz, Poland: "These Jewish cemeteries are part of our common past. They are places of deep spiritual and historic significance. Let these places join Poles and Jews together." (Rabbi Sherer, by Y. Rosenblum/Artscroll)

seventeenth of *Tamuz* through the period of the *Bein* Hametzarim, the Haftorah focuses on the general theme of the Churban. This week's Haftorah marks the first of the "תלתא דפורענותא" – "the three (weeks) of calamities" which precedes *Tisha B'av*. In it. *Yirmiyahu HaNavi's* origins are discussed, and the tragic nature of his devastating prophecies are shown. Despite it all, the *Haftorah* ends with the positive notion of *Hashem* "remembering" how Klal Yisroel followed Him into the desert, trusting in Him implicitly. Why is this information important at this time?

R' Chatzkel Abramsky *zt*"*l* (**Chazon Yechezkel**) explains

weekly theme of the *Parsha*, yet beginning with the the desert, they fully placed their trust in *Hashem* and formed an eternal bond with the Almighty that would and could never be severed - no matter what happens. From a rational perspective, it's hard to imagine any number of signs or miraculous events that would persuade an intellectual mind to blindly follow another to a place rife with death, with almost no chance of survival. Yet, Klal Yisroel did just that.

Savs R' Chatzkal. Klal Yisroel's trust in Hashem was humanly irrational, and at a time when no nation believed in Hashem or appreciated His Almighty power. Thus, in Klai Yisroel's time of peril what better piece can Yirmiyahu HaNavi use to "persuade" Hashem to take pity on His children

עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה ... (כח-י)

Parshas Pinchos is replete with korbanos, the sacrifices offered for each Yom Tov, respectively. The Torah enumerates each one individually, yet concludes, "אל עלת התמיד ונסכה" - besides for the regular Korban Tamid. There seems to be some significance to the *Korban Tamid*, that we begin and conclude the day with these offerings. Why is this so?

I would like to digress a bit to enable us to better grasp the importance of the Korban Tamid and it's relevance to us today as well. As we all know, five terrible calamities befell Klal Yisrael on the 17th day of Tammuz. I heard in the name of **R' Don Ungarischer** *zt*"*l*, *Rosh Yeshivah* of *Beis Medrash Elyon* in Monsey, that the common thread shared by these five tragedies was that we took a direct hit, a shot to our gut. In other words, each tragedy, affected our *pnimiyus* - our inner core. For example, the *Luchos* were destroyed. They represented the *Torah*, our very essence. The govim placed an idol in the *heichal*, a breach to the inner sanctuary. They also brought a halt to sacrificing the *Korban Tamid*. Why? An offering that we bring occasionally, that was something they could tolerate. But something that we bring on a constant basis - that was too much for them, because that becomes part of us, our structure and our foundation. They had to abolish that.

It would seem that in our most troubling and tumultuous times, and as the *vimei bein hametzarim* commence, we must delve deep into ourselves and strengthen our pnimiyus. Our core, which was hit, needs to be rebooted. Every individual, every family as a whole, must reconnect and rebuild a relationship with Hashem, as well as with ourselves. We must understand our strengths and weaknesses and channel them in the right direction. Instead of "crushing and demolishing" our unique identities and those of others, we must seek to build and strengthen our edifices. May Hakadosh Baruch Hu say "L'tzaroseinu dai" enough of our troubles, and instead shower us with only simchos, veshuos and bring Moshiach bimheira bivameinu amen.

משל למה הדבר דומה אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה ... בעדת קרח (כו-ג)

: One of the greatest *talmidim* of the **Sanzer Rav** was **R**' Yosef Babad zt"l, Av Beis Din and Chief Rabbi of Tarnipol, Poland. He is most renowned for his classic sefer Minchas Chinuch, a widely learned commentary on the Sefer Hachinuch, which serves as a form of legal commentary of people that there was such a precedent found in the Torah. through the perspective of the Gemara and Rishonim.

Ş.

1.5

On one occasion, two men came before R' Yosef's *beis din* asking to adjudicate a *din Torah*. As they were sitting down and preparing to begin, one of the litigants commented to the Av Beis Din, "Rebbi, I still remember your father, who served as Mesader Kiddushin at my wedding!"

When R' Yosef heard these words, he quickly turned to the other litigant and asked, "Did you also know my father? Was he also *Mesader Kiddushin* by your wedding?"

> ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל (כז-כ)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

Rashi on this posuk quotes an interesting Gemara in Bava Basra (75a): "The face of Moshe was like the sun; the face of Yehoshua was like the moon." The Gemara goes on and concludes with the following words, "Woe to such an *embarrassment.*" In other words, even though he lived only one generation later, compared to *Moshe Rabbeinu*, who was considered "like the sun" - the one who shines *Torah* on the whole world - *Yehoshua bin Nun* was "like the moon" who only reflects the light of the sun. This is a cause for shame and embarrassment.

Rabbeinu Chayim Yosef Dovid Azulai zt"? (Chida) explains this in a new light which serves as a great lesson to every one of us, especially during the days "בין המצרים". The Medrash tells us that Yehoshua was the one who would prepare the Beis Medrash for his Rebbe's shiur! He was the "youngster" who would set up the benches and prepare the seforim! It was because of this, says the Medrash, that he was chosen to be the Nation's leader! "Woe to such an embarrassment," says the Chida, is referring to the "embarrassment" of being the "helper" - the Shammes, the Gabbai, the "מערת" of Moshe Rabbeinu. He was a 'second-class-citizen' in the eyes of others! But it was because he did this that he merited to become the leader!

How often do people refrain from getting involved in good causes or helping others because it is beneath their dignity? "Es past nisht!" is a common refrain! Had Yehoshua bin Nun felt this way, had he been "embarrassed" to serve Moshe, he would have never become the *manhig*! He wasn't afraid to "lower" himself which was really his ticket to greatness!

As we mourn the loss of our *Bais HaMikdash* because of "שעאת תום", let us take this lesson to heart and realize that doing chessed for others is not a put down! Making oneself small is an act of greatness - not the opposite! If it is not beneath Hashem's dignity to assist us each and every day, then it is certainly not beneath our dignity to service others, in any way!

The man shook his head no.

R' Yosef looked around the room and then declared, "If so, then I must recuse myself from serving on this *beis din*. The fact that you knew my father might cause me to show a hint of favoritism to your side of the case."

the Minchas Chinuch explained to the stunned group נמשל

"We find that when the daughters of Tzelofchad came to Moshe Rabbeinu with their claim, he also recused himself and waited for a verdict directly from Hashem. Why? Because when they told him, 'Our father died in the desert and he was not part of the assemblage who went against Hashem during Korach's revolt,' Moshe thought to himself, 'I knew their father and he did not fight with me,' but as a result, he knew that this could affect the way he looks at their case, and thus, he recused himself. I am doing the same thing."